

HVOR DER ER EN VIJLE.....

Stråleramt og slatten.

Heldigvis holder hospitaler helligdage hellige, og der var ingen stråler i weekenden. Den undskyldning duede ikke, da jeg i 2007 blev inviteret med Bryd Grænser – holdet til Hærvejsmarch. Taxoteren havde også sat sine spor, og jeg var slatten, træet og uoplagt. Når de andre kan, kan jeg vel også?

Hovsa, hvor er Hærvejen?

En mærkværdig følgesvend ved kræftbehandlingen er den manglende evne til læse, forstå og huske - eller kort sagt koncentrationsvanskeligheder. Jeg havde læst om Hærvejsmarchen, men i min forestilling var Hærvejsmarch ad Hærvejen. Altså fra Viborg og sydpå. Mon vi bliver hentet i busser, når vi er nået et stykke? Eller skal vi sove, hvor vi kommer frem? Ja, sådan tænkte jeg, men blev klogere. Vi skulle på Viborg-march og passerede Hærvejen undervejs. Pyt, det vigtigste var at gå, og det gjorde vi. Helga og Dagmar var ildsjælene på marchen. Navnene antyder oldtid. Var Hærvejens dronninger genopstået? Ja, det tror jeg, det var gæve kvinder, som satte spor.

Bjergtagen af bjergbestigere.

De besteg et bjerg. Det MÅTTE jeg høre nærmere om og tog til Svendborg (møde i DBO-kreds Fyn 11. okt. 2007), hvor der var billeddokumentation, altså ingen pral. Kan de, kan jeg vel også!

Jeg besluttede mig kort efter til at begynde at løbe for at deltage i kvindernes brystløb næste forår. Fem km, det kan vel ikke være så svært?

Jeg begyndte at løbe, det gik fint. To km ingen problemer. Kan jeg løbe to kan jeg vel og løbe tre, fire og fem? Ja, det var flyvende start, lige til en fibersprængning satte en stopper for min løbekarriere, og jeg måtte sætte nye mål. Det blev gåning. Bjergtindens top var i tankerne, men så skal jeg øve mig og IKKE gå for hurtigt frem.

Vankelmodig, men viljestærk.

‘Vil du være med på et Tæl dine skridt - hold’ (Bryd Grænser – hold Fyn) spurgte Margit, Kræftens Bekæmpelses utrættelige vandringskvinde. Tja, næ, jo, hmm, jeg kan kun gå 5.000 skridt, det går aldrig, det går.....således vankelmodig i lang tid endte det med, at jeg sagde ja.

Mit mål var at gå 10.000 skridt, som de anbefalede. Det gik at gå de skridt. Kan jeg gå 10.000 skridt, kan jeg vel også gå 15.000. Kan jeg gå 15.000 skridt, kan jeg vel også gå 20.000. Jeg begyndte at kigge til andres skridt. Tøserne gik over 34.000 skridt. Kan de, kan jeg vel også. Det var sidst på ugerne og jeg besluttede mig for at øge skridtmængden. Jeg lærte at samle skridt ved fx altid at parkere langt væk, at gå frem og tilbage ved ventetid og gå omveje med et brev i postkassen. En dag opdagede jeg, at Helga kun var omkring 20.000 skridt foran mig. Jeg besluttede mig for at overhale, men hun vidste det ikke. Det blev dagens højdepunkt at se, hvor meget Helga havde gået (på Bryd Grænser-hold Viborg). Jeg håbede, at hun ville forstuve en fod eller gå kort. Således modbydelig fortsatte min usportslige vandring. På min sidste Herceptindag på UOH gik jeg frem og tilbage ad den korte gang, hvor min fængselsudgang var tilladt. Den sidste dag skulle alle kræfter sættes ind, og det blev den længste gåtur. Over 50.000 skridt og lidt slidt. Jubelen kunne ingen ende tage, da jeg opdagede, at jeg havde vundet over Helga med 5.546 skridt. (Undskyld Helga for min egoistiske dyst.) I virkeligheden havde jeg vundet over mig selv.

Øhavsstiens øjenåbner.

Hvor jeg tidligere havde cyklet en del, blev sneglefart min nye livsstil. At cykle går alt for hurtigt, at gå giver tid til eftertænksomhed, undren, at se blomster, bygninger, snegle, sommerfugle og buskenes bær.

Således frafalden tilværelsens ulidelige hurtighed og indfanget i langsomheden, vandrede jeg her i sommerens løb ca. 100 km på Øhavsstien på Sydfyn.

.....**ER DER EN VEJ.**